mas ahjust kuabe kaku wälla, andis tütre kätte ja ütles pahaselt: „ehmo taga põrgu!" Tütar pani oma rüved selga, wõttis kaku kaindlasse ja akkas minema. Tee jaares (iares) kruawis nägi ta ühe sandi. Sel palus: „Ta laps, aita mind kruawist wälla!" Tütarlaps aitas, nii palju kui jõudis ja sant' ronis kruawist wälla. „Pese ja wihtle mind nüid kusgil saanas," palus ta edasi. Tütarlaps wiis ta ühte ligidasse sauna. Sial ütles sant: „ehmo muata, tua laa jaare pial on lina lus unik, kütta nenda ahju." Tüdruk läks aga, palus külast poid ja küttis ahju ilusti ära. Jäi wiis ta sandi pärsile ja wihtles Teda. „Tuata ga on (wintsalo) wirsa lamp, pese mind sialt wirsaga," õpetas sant edasi. Tüdruk tõi küla kaewust wett ja pessis sanamehe ilusti puhtaks. „Ga nüid tua laast panni pealt obuse nahk ja kuiwata mind sellega." Tütarlaps wõtti aga oma ümmert palaka ja kuiwatas sellega. Lõpetuseks ütles weel sant': „wõta nüid leeauest lüiti ja keeda mulle sellest putru." Tüdruk jaosis jälle külasse, tõi sialtjahu ja keetis päris ilusa pudru. Nüid andis sant' tütarlapsele ühed kani rasked karbid ja käskis Teda siis koju minna. Tee pial aukusid ikka küla koerad „auh, auh, saanalaps tuleb, kulla kübeda karp käes". Laps andis neile küll walu, aga ei abi kedagi. Kodu andis ta karbid ema kätte ja akkasiwad nüid iasti ja jõukasti elama.

Seda lugu kuuliski naa-peretütar. Ruttu wõttis ta kaku raia leiba kätte, käskis emad enesele, mine põrgu!" ööldes ja läks kua teele. Sandi leidis ta nüsamuti kruawist. Edaspärast aitas ta tema sialt wälla ja wiis siis ligemalle sauna. Sant' käskis Teda just nüsamuti teha, kui saanatütartgi. Peretütar täitis karwa pialt käis tema käsud ä, see on, pessis Teda wirsaga, kuiwatas obuse nahaga ja nii edasi. Lahkudes andis sant' talle ka-karbi. Küla koerad aga aukusiwad nüid: „auh, auh, peretütar tuleb, karbid tuld tõga wai täis". Küll pildus peretütar neile wäileesa kanikid ette, aga ei mõjund ühti, koerad laalawad ikke oma jaru edasi. Kodu saies andis ta karbid ema kätte. Lahti tehes aga piasis tuli wälla ja põletas talu ära.

---

5. Kulm ametid.

Ühel isal oli kolm poega. Kaks leginad ikke ta oolsasti tööd, kolmas aga laiskles, kes juures ta alati üle taa arja peale ronis. Wahel aas isa Teda rääk. Poeg aga wastas: „Lasma õpin omale ametid. Üks amet on ja kää: rätsepa amet." Nun aa pärast läks isa jälle ta sallale. „Oota weel, nüid on teene amet – kaardimängimene mulle selge."